

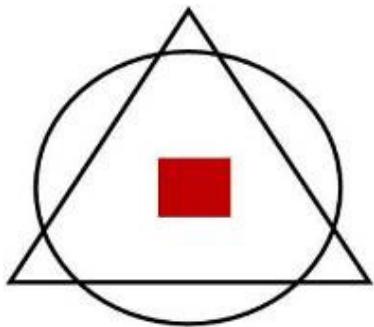
ARTLIST

**List učenika i profesora
Škole likovnih umjetnosti, Split**

Br.37

2010. / 2011.

[Type text]

Izdavač: Škola likovnih umjetnosti

Adresa: Fausta Vrančića 17, Split

Tel/faks: 021/467 - 177

E-mail: skola-likovnih-umjetnosti@st.t-com.hr

Za izdavača: mr Mladen Bilankov

Odgovorna urednica: Vanja Škrobica, prof.

Suradnica na listu: Marica Butina, prof.

Grafički urednik: Hrvoje Zuanić, prof.

Lektorica: Ivana Jurić, prof.

Rješenjem Ministarstva prosvjete i športa br. 532-03-1/7-94-2 od 31. listopada 1994. godine Artlist je oslobođen plaćanja poreza na promet.

ISDN 1332-3725

Riječ urednice:

Za
one
koji vole
spavati, ali
se uvijek bude
dobro raspoloženi,
za one koji se još uvijek
pozdravljaju poljupcem, za
one koji puno rade, ali se znaju i
ludo zabavljeni, za one koji grijese,
ali ne koriste glupe isprike, za one koji
gase televizor da bi porazgovarali, za one
koji su sretniji kad nešto mogu podijeliti nego
imati cijelo, za one koji su uvijek spremni pomoći
prijatelju, za one koji ne vide sve crno ni onda kad su u
mraku, za one koji ne čekaju Novu godinu da bi bili bolji...
Svima
želim
zdravu,
uspješnu
i veselu
2011.
godinu!

Riječ jedne učenice

Gradimo svijet u kojem normalnost nije ekskluziva!

Antonela Vuljan, 3. r. slikarski dizajn

Svi smo jednom bili djeca ... ali to se tako lako zaboravi. Nevinost, iskrenost, blagost, radost, razblaže se kao razvodnjena boja akvarela, rastoče se u bujici vremena.

A ono što sigurno ostaje su naša iskustava s ljudima. To je najveća vrijednost i bogatstvo. Vrijeme narušava sve materijalno, ali bliskost, prijatelstvo, ljubav, ljudskost, to ostaje. Bilo da dajemo, bilo da primamo, to je ono što nosimo kao najveći dar u životu.

Odrastamo braneći svoj ego, svoje mjesto u parku, u školi, u obitelji, na radnom mjestu. Iluzija je svijet prilagođavati sebi, svijet je jači i treba se donekle prilagoditi svijetu, a ipak na neki način ostati svoj. Treba prihvatići ljepotu različitosti, dopustiti drugima slobodu koju tražimo za sebe. Ne isplati se graditi svoje mjesto otimajući od drugoga.

Naš je svijet pun netolerancije. Moćnici koriste različitost da bi ostvarili svoje ciljeve. „Zavadi, pa vladaj!“ staro je geslo. I tako ono najljepše, naša različitost, biva iskorištena za postizanje najgoreg.

Što nam nudi sadašnjost? Benetton reklamu s jednim bijelim, jednim crnim i jednim kosookim djetetom? Plakate protiv bullyinga? Akcije koje skreću pozornost na spolnu nejednakost, na nasilje nad ženama? Je li to dovoljno? Apsolutno ne! Ali može biti početak.

A potrebno je tako malo: ne poželjeti tuđe, ne učiniti drugom ono što ne bismo željeli ni sebi. Jednostavno, zar ne? Najveće stvari su i najjednostavnije.

I besplatne! Kao osmjeh, stisak ruke, podrška, utjeha.

Split, Muzej grada Splita, 22. 11 – 22. 12.

Povodom 150 godina Knjižare Morpурgo otvorena je izložba i prikazan dokumentarni film posvećeni Vidu Morpurgu. Film su snimili i režirali naši učenici: Kaja Raca Rošin, Ivona Mihajlović i Enisa Talić. Nakon toga film je prikazan na festivalu u Muzejskom dokumentacijskom centru u Zagrebu.

MORPURGOVA KNJIŽARA – NAJSTARIJA NA SVIJETU

*„Uzvišen umom, plemenit duhom,
cijeli život misaonog rada posveti
oslobodenju puka od duševnog i
materijalnog ropstva. U buđenju
naroda između prvih, začetnik je
prve knjižare, prve banke, prvih
industrija...“ (nadgrobni tekst)*

Tko je Vid Morpurgo? (1838. - 1911.)
Rodio se 1838. u Splitu u židovskoj obitelji doseljenoj iz Maribora. Nakon osnovne škole pohađao je Carsku kraljevsku gimnaziju, a zadnja dva razreda završio je u Nadbiskupskom sjemeništu. Kad mu je bilo 14 godina, njegov otac je, zajedno sa splitskim poduzetnikom Petrom Savom otvorio skladište knjiga. Uskoro se i Vid uključio u posao i postupno samostalno vodi knjižaru. Otkupljuje ugovor od poduzetnika Petra Save (1860.) i knjižari mijenja ime od Libreria Savo u Libreria Morpurgo.

Morpurgova knjižara – središte političkog i kulturnog života grada
Morpurgovu knjižaru vezujemo za početke narodnog pokreta u Splitu i Dalmaciji. U njoj su se sastajali narodnjaci, javni djelatnici i splitska inteligencija. Knjižara je godinama bila kutić kulturne i liberalne Europe u tada prometno izoliranoj austrijskoj pokrajini, opterećenoj siromaštvo, nepismenošću i političkim borbama narodnjaka i autonomaša.

Vođenje knjižare, nakon Vidove smrti, nastavio je njegov nećak, a onda je iza Drugog svjetskog rata dobila ime po splitskom književniku Luki Botiću. Prije dvadesetak godina knjižara je opet privatizirana i vraćen joj je stari naziv – Knjižara Morpurgo.

Morpurgova posudbena biblioteka
Kad je Vidu bilo 18 godina odlučio je osnovati posudbenu biblioteku. Do tada je u Splitu postojala samo posudbena knjižnica pri Nadbiskupskom sjemeništu. No Morpurgova posudbena knjižnica kratko je djelovala jer je narod još bio relativno nepismen i neobrazovan.

Morpurgova izdavačka i feljtonistička djelatnost

Arhiva obitelji Morpurgo čuva deset brojeva satiričnih, rukom pisanih novina „Il Bombista“ koje je Vid izdavao za uski obiteljski krug. U njima je objavljivao fantastične i absurdne vijesti iz čitavog svijeta, ali i vlastite satirične crtice iz splitskog života. Stalno je sanjao o časopisu, jednoj vrsti dalmatinskog godišnjaka oko kojeg bi se okupile javne osobe s ciljem buđenja dalmatinske culture. Počeo je izdavati „Dalmatinski godišnjak“ („Annuario Dalmatico“). Prvi broj tiskan je (1859.) u Milanu, a drugi (1861.) u Veneciji na talijanskom jeziku.

Za razliku od prva dva broja treći broj je, prema Morpurgovim najavama, trebao biti tiskan na hrvatskom. Međutim treći broj nije tiskan jer je počeo izlaziti „Narodni list“ („Il Nazionale“) u Zadru. Morpурgo je i u njemu objavljivao feljtone i satirične tekstove.

Morpurgova politička i javna djelatnost

Pretpostavlja se da je Morpūrgo bio uključen i u osnivanje (1862.) „Narodne slavjanske čitaonice“ na ondašnjem Trgu oružja (Narodni trg, Pjaca) u blizini Morpurgove knjižare. Morpūrgo je vršio i brojne druge javne dužnosti: bio je kandidat Narodne

stranke za Dalmatinski sabor, a nakon pobjede Hrvata u splitskoj općini 1882. biran je za općinskog „prisjednika“. No kada je krajem 19. st. počela trzavica između starih i novih generacija narodnjaka, Morpūrgo se povukao iz politike i posvetio gospodarstvu.

Morpurgova gospodarska djelatnost
Morpūrgo je osnovao banku iz želje da težacima i sitnim obrtnicima pomogne u osamostaljivanju od zemljoposjednika i lihvara, a posebno im je pomogao u okviru „Trgovačko – obrtničke komore“. Surađivao je s dalmatinskim vinarima i vinogradarima, otvorio destileriju, izvozio vino i likere diljem Europe.

Umjesto zaključka

Morpūrgo je posjedovao široku kulturu, inteligenciju i marljivost. Njegove političke ideje imale su za cilj buđenje narodne svijesti, unapređenje gospodarstva Dalmacije, edukaciju i kulturno uzdizanje građana. Kao trgovac, knjižar, bankar, izdavač i feljtonist, čitav je život posvetio ciljevima narodnjaka. Umro je 31. siječnja 1911. i pokopan na starom židovskom groblju na Marjanu.

[Type text]

ART ATTACK

U Zagrebu je, a potom i u Splitu, krajem lipnja održan II. međunarodni Art Attack festival aktivističke poezije i umjetnosti (fotografija i film). Tema ovogodišnjeg festivala bila je „Ulica“, odnosno „Beskućnici“.

Organizatori su htjeli skrenuti pozornost na činjenicu da su beskućnici, uz nezaposlene, najbrže rastuća marginalizirana društvena skupina u svijetu i u nas. Zbog toga su uz umjetnički aktivizam organizirali i okrugli stol, diskusije, predstavljanje udruga uz sudjelovanje samih beskućnika. Donacije i sredstva sakupljena od otkupa fotografija darovana su udruzi Most u Splitu.

Stručno povjereno odabralo je 15 pjesnika i 15 mladih fotografa i režisera za finalno događanje. Poezija je tiskana u prigodnoj knjižici na izvornim jezicima (engleski, talijanski...) i u prijevodu na hrvatskom. Među odabranima mladim i uspješnim fotografima bio je i naš učenik Roko Birimiša, sada učenik 2. razreda fotografskog dizajna. Roko je, zajedno s ostalim autorima, bio sudionik „žive“ izložbe na Marmontovoj ulici u Splitu, a poezija se javno čitala na Peristilu.

Roko Birimiša: Prosjakinja u Padovi

Organizatori Art Attacka i Mreža Clubture u ovaj su humanitarni projekt za partnera uspjeli dobiti Dramski studio Ilirk (Split), Kinoklub (Split), Klub studenata anglistike Filozofskog fakulteta (Zagreb), Studentski centar (Zagreb),

[Type text]

Radio Student (Zagreb), Šibensku udrugu mladih Š.U.M. te nekoliko knjižnica u Splitu i Zagrebu. Art Attack najavljuje i temu za iduću godinu, a to je „Dijete“ (dijete u igri, na ulici, u učenju, u nasilnoj situaciji, sportu...).

Roko Birimiša zajedno s pobjednicima na Marmontovoj formira živu izložbu

Ove godine Art Attack i Škola likovnih umjetnosti sudjeluju u natječaju koji će financirati ilustraciju jedne bajke. Kandidati – ilustratori, javite se!

Mjesec knjige u Splitu 2010.

Čitanje pod krošnjama

Ovogodišnja manifestacija promicanja knjige i čitanja bila je posvećena Međunarodnoj godini biološke raznolikosti.

Najmasovnija akcija nazvana je „Čitajmo pod krošnjama“.

(snimio Rino Katić, 1. a) Kristina Tomaš i Josip Đerek

Gradska knjižnica Marka Marulića pozvala je na druženje u popularnom Đardinu. Pozivu su se odazvali i naši učenici. Svrha projekta je njegovanje kulture čitanja, poticanje glasnog i razgovjetnog čitanja, razbijanje treme javnog istupanja.

FOTO ALBUM 4. FOTO I 4.GRAFIKE: BILI SMO U ZG.

RAZGLEDALI SMO MUZEJ PREKINUTIH VEZA I...

Vodili nas profesori Željka i Nikola. Snimke: Zdravka Damjanović, 4. r. grafički dizajn

[Type text]

[Type text]

UNICEF-OV NATJEČAJ

TKO SAM ? TKO SMO MI?

Povodom Međunarodnog dana dječjih prava UNICEF je u suradnji s Hrvatskim društvom likovnih umjetnika i Muzejom suvremene umjetnosti raspisao natječaj na temu: Tko sam ja? Tko smo mi?

Organizatori su pozvali djecu i mlade da kroz nove medije podijele s javnošću priču o tome kako žive djeca i mladi u Hrvatskoj. Na natječaj su pristigla 352 rada, a odabrano ih je 65. Među njima su i radovi naših učenika:

Evo nekoliko radova:

KREATIVNOŠĆU KONTRA DOSADE

Veronika Vukušić, 2. a kiparski dizajner

Početkom srpnja seleksijska ekipa 15. filmske revije mladeži i 3.Four River Film Festivala odabrala je, od gotovo 130 pristiglih filmova sa svih strana svijeta i Hrvatske, devedesatak njih koji su ušli u borbu za nagrade. U selekciju su ušla i dva filma iz naše škole (animirani „Knjiški čovjek“ autorice Maša Borović i eksperimentalni „Ne brinite...“ Mattea Druškovića. Rezultat? Maša je osvojila prvo mjesto u kategoriji animacije, a Matteo drugo u kategoriji eksperimentalnog filma.

Tko je Maša Borović? Cura iz okolice Sinja koja u Umjetničku putuje svaki dan i uz to je odlična učenica. Svoj „Knjiškog čovjeka“ napravila je lani, dakle u 1. razredu. Sada je polaznica 2. r. kiparskog dizajna. .

Maša je, kaže, ostala bez teksta....

Dakle, Mašo, otkrij nam što te navelo da napraviš animaciju «Knjiški čovjek»?

Maša: A svakodnevna dosada i monotonija .

Kako je tvoja animacija došla do natjecanja?

Maša: Nisam znala da je profa (Vanja Škrobica) uopće poslala film na natjecanje. Jednog dana me jedna gospoda nazvala i rekla da dođem u Karlovac gdje će biti prikazan moj rad na festivalu najboljih animiranih filmova u Hrvatskoj .

Kako si se osjećala?

Maša: Vrlo zbnjeno .

Kako je ta animacija dospjela do profe?

Maša: Pokazala sam joj, njoj se svidjelo pa mi je rekla da ubacim glazbu....

Kojim povodom si napravila animaciju?

Maša. Bilo mi je dosadno, hoću reći da sam za domaću zadaču dobila pisati nešto o knjizi ili raditi bookmarker povodom Mjeseca knjige, ali ja sam odlučila napraviti nešto drugo pa sam počela crtati i radila sam po svom. Uvijek radim kako 'oču'!

Od kuda ljubav prema umjetnosti, bolje rečeno, prema animaciji?

Maša: To mi se najviše sviđa, a tako izvlačiš poruku djela.

Kako su tvoje kolege reagirali na tvoj uspjeh?

Maša: Pa dobro. Čestitali su mi .

Kako si smislila scenarij?

Maša: Čitala sam „Ilijadu“.. ne... neku bratovu knjigu, mislim... uglavnom bila je dosadna! Stranice su mi se činile tako monotone i počela sam crtati i tako .

I prof. Nikša Blajić bio je u Karlovcu kao mentor Matteu Druškoviću

Maša u Karlovcu prima nagradu

Gdje nalaziš inspiraciju?

Maša: Dode mi to u jednom trenutku i... to napravim .

Dobro. Koliko dugo si radila animaciju?

Maša: Jedno popodne .

Kako si se osjećala kao najmlada pobjednica na ovom renomiranom festivalu?

Maša: Nisam bila najmlađa natjecateljica, ali sam bila najmlađa pobjednica. Bilo je ludo i nezaboravno i ići će opet!.

Je li bilo novih poznanstva?

Maša: A je. „Luđa“.

Kako si se osjećala kada si prozvana i pozvana da preuzmeš nagradu na pozornici?

Maša: Zbunjeno! Ostala san bez teksta. Ispalo je sve nekako šašavo .

Ove godine twoja dva filma (animacije) bila su na medunarodnim festivalima Naime, nakon Karlovca, i „Knjiški čovjek“ i tvoj jedan drugi film prikazani su i na Festivalu eksperimentalnog filma i videa na Krku. Kako to komentiraš?

Maša: Luđa.

Iako imaš tek 16 godina, već si se dobro snašla u filmskom svijetu. Od koga si učila?

Maša: Sama. Radim u jednostavnim programima.

U Karlovcu je bilo prilike i za nova poznanstva

Hoćeš li nam otkriti nešto o svom sljedećem projektu?

Maša: Imam u planu neke animacije i pojest burek, Jedva čekam pojest burek s mesom.

Haha...Što bi preporučila učenicima?

Maša: Ostanite sexy .

Imaš li ti neki svoj moto u životu?

Maša: Naravno. Sapientis sat! Što znači mudromu dosta!

Planiraš li studirati kiparstvo ili film i video, odnosno animaciju?

Maša: Ne znam ni što će sutra... ma ionako će smak svita Iskreno se nadam...Sve u svemu vrijeme će pokazati svoje! Kao uvijek.

Stranica s interneta s informacijom o Mašinoj pobjedi

Dolje: Tea Filipović, 4. r. grafički dizajn

Mentor: Nikola Skokandić. Prof.

Povodom 3. prosinca, Međunarodnog dana invalida

7 ZAŠTO

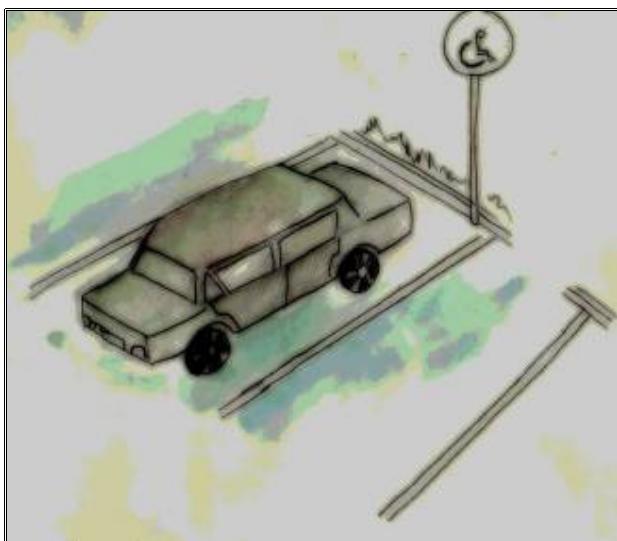
Andrea Pavešković, 4. r. slikarski dizajn

„Zašto buljite u mene?“

„Zašto se praviš da me ne primjećuješ? Ne možeš mi pomoći?“

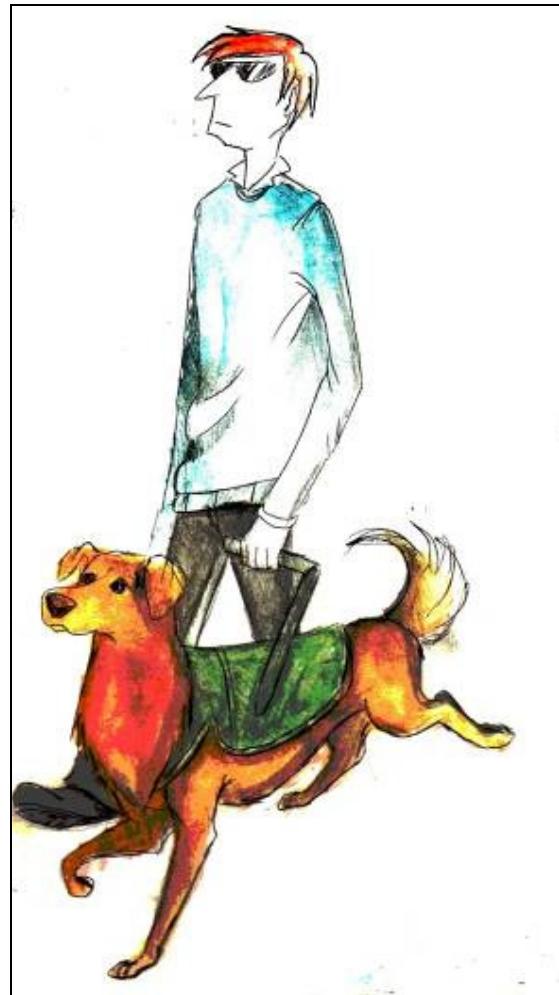
„Zašto parkiraš na mjestu za invalide?“

„Zašto nemam besplatno telefoniranje? Ta ja tako rijetko izlazim iz kuće!“

„Zašto je tako teško ostvariti pravo na osobnog asistenta?“

„Zašto se društvo više ne brine za moje zdravlje?“

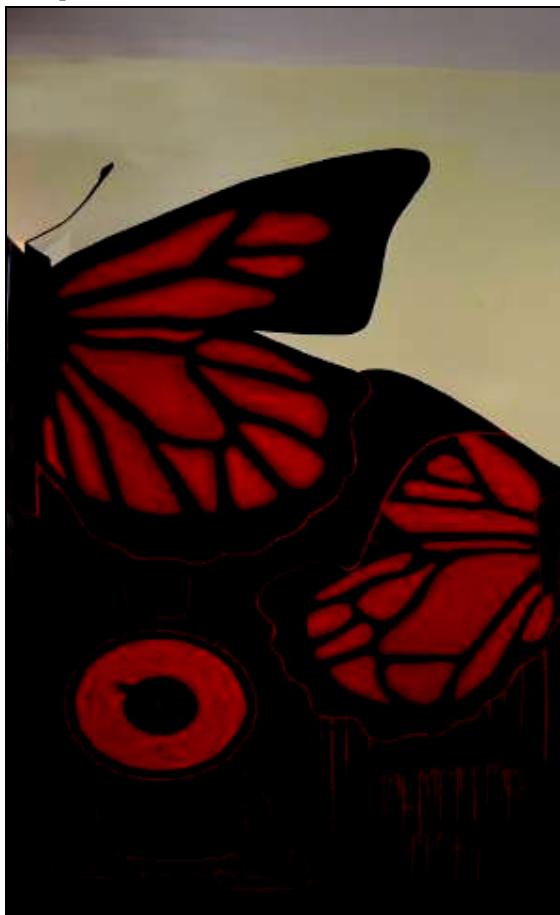
„Jer! Svi smo ravnopravni, ako smo različiti!“

MLADI I SLOBODNO VRIJEME

MOŽDA JE U PITANJU TEK ROCK'N' ROLL

Martina Lučin, 2. r. slikarski dizajner

Kasno je. Gledajući u mrak, zapazim svoj odraz u jednoj od mnogih boca vina razbacanih po parku. Vika alkoholiziranih već mi je odavna postala spokojna poput tišine. Ranije su tisuće pitanja tražile odgovor. Pitala sam se: „Zbog čega je nenormalno postalo normalno? Zbog čega imaoš visoki položaj u ekipi ako pušiš travu, alkoholiziraš se i *lascivan si?* Ako nisi jedan od takvih, onda si nezanimljiv, dosadan, takvog većina iz ekipe ne treba.“

Martina Lučin, 2. r. slikarskog dizajna (zidna slika)

Misli mi se kovitlaju dok promatram vlastiti odraz koji je tren veći pa manji, tren sretan pa tužan, tren jasan pa nejasan.

Samo su mi oči i dalje siva konstanta puna razočarenja kojima piljim u gomilu ljudi koja nastojići ići dalje. Kako ići dalje kad nema niže?

I ove subotnje večeri koračam parkom i na svakom koraku nalazim na kaotične ostatke zabave svojih vršnjaka. Oni misle da upravljaju svojim životima i ne vide koliko ih poroci

[Type text]

kvare. Možda neki i shvaćaju, ali se ne žele, ili ne mogu, oduprijeti kratkoj, hedonističkoj, alkoholiziranoj zabavi.

Martina Lučin, 2. r. slikarskog dizajna (zidna slika)

Otkucaj zvonika trgnuo me iz razmišljanja. Nove skupine mladih i dalje pristaju u park noseći sa sobom boce alkohola i plastične čašice. Svi mi djeluju poput marioneta koji žive u laži jer netko izvan njih, neki stranac, njima upravlja. Zato su svi njihovi pokreti, riječi i osmjesi odglumljeni.

Omotana svojom tišinom, promatram nijemo tu predstavu sramote. Osjećam li žaljenje? Ne znam, svi imamo pravo na izbor i odlučujemo kako provesti svoje najbolje godine. Ako su „sex, droga & rock'n' roll“ (ispravljam: „sex, droga & cajke“) njihov izbor, moj nsu!

Možda ipak samo rock'n' roll.

FEJSBUKI PROMJENE

Veronika Vukušić, 2. a kiparski dizajner

Sretnete nekog poznatog ba ulici i ka:

- „Eeeeej, mogli bi nekad na kavu“?
  - “Može daj mi broj mobitela pa ču ti se javit.”
  - “Ma dodaj me na fejsu pa čemo se dogovorit...”
- Sve što čujem u posljednjih godinu dana je:

-„Dobila sam poruku na fejsu“,

-„Ajme vidi statusa!“,

- „Ajme vidi 'ko je s kime!“...

Je li mi drago što sam se i ja priključila? Ne znam. Možda će neki reći da parlatam gluposti, ali ...

Prije dvije godine, dakle u osmom razredu otvorila sam svoju stranicu na fejsu... Imala sam prijatelje iz škole, uglavnom osobe koje sam donekle poznavala... Stranica mi je bila mjesto za razne dogovore, za komunikaciju...

U početku sam svoju stranicu posjećivala dvaput tjedno, željela sam vidjeti ima li što novoga, što se događa, održava li se neki koncert, provjeravala poruke, malo bih ostala na chatu s prijateljima i to je bilo to. Sada sam KONSTANTNO na fejsu...totalno sam izblesila. I na mobitel sam ga aktivirala. Često zaspem ulogirana i probudim se ujutro pa nastavim...

Na fejsu je puno lažnih profila, neki su nastali iz zafrkancije, a neke su osnovali pedofili. Danas već i prvaši osnovne škole postavljaju svoj profil na fejs. Mnogi kriju godine.

Osjećam da sam se katastrofalno ovisna. Naravno, reći ćete: „Pa ako ti je katastrofa, deaktiviraj se!“ E, u tome i je problem. Naime, drže me dobre strane fejsa. Naprimjer možeš napraviti „događaj“, dakle, ako je u gradu neki koncert, ako slaviš rođendan ili je u planu parti, ja sam obaviještena. Kontaktiram osobe iz drugih gradova i država s kojima nikad ne bih imala kontakt. S prijateljima se dopisujem, stavljam statuse, slike... Na fejsu se stvaraju prijateljstva, ljubavi... Ali ih puno ovdje i puca.

Priznajem, ja sam „djevojka sa sela“ i bojala sam se otici u Split u srednju školu, bojala sam se da ću promijenit svoj naglasak i govor... Ali na fejsu je sve sto puta gore, koriste se skraćenice, mladi razvijaju novi internetski rječnik. Živcira me ta promjena jezika. Čovječe, da majci napišem vtp (inače, to je skraćenica za „volim te puno“), ona bi se pitala što mi je.

Stariji kažu: „Đava ti to odnija, šta će ti to? Po cile dane tučeš po mobitelu ili kompjutoru...“ A mi mladi odgovaramo: „Tako je to danas.“ Kad bolje razmislim ne svida mi se ovo „naše danas“. Ne svida mi se zbog ovisnosti o internetu, zbog mijenjanja govora. Neki su realni svijet zamjenili virtualnim pa i u realnom životu pričaju kao na fejsu.

Lijepo je to što se na fejsu čujem s prijateljima, ali problem je u tome što ne znamo granice, ne uspijevamo se kontrolirati i postajemo ovisnici. Zdravije je gledat „spužva Boba“, nego biti na fejsu! Vjerujem da će nam pamet doći u glavu, kad-tad!

Eh, zaboravila sam naglasiti da je komunikacija sms-om puno jeftinija nego putem interneta.

Šimunović Đana

Gore: Đana Šimunović, 2. r. grafički dizajn

Mentor: Nikola Skokandić, prof.

[Type text]

U i oko škole (više okolo nego u?)

[Type text]

FOTO ALBUM

Da! Da! Ovo je učionica „autobus“ iz stare škole (Ćiril-Metodove ulice). Na fotografiji su učenici 4 b koji su ove godine obilježili 20 godina mature.

Tea Filipović, 4. r. grafički dizajn: ilustracija pjesme „Ručak siromaha“ A.B. Šimića

Odabrala: Ivana Jurić, prof.

[Type text]

Škola likovnih umjetnosti kroz stilska razdoblja

Iva Džaja, 4. b slikarski dizajn)

SREDNJI VIJEK

ŠKOLA: Oronula stara crkva.

ATMOSFERA U ZBORNICI: Tišina (idealna za molitvu); neki profesori mole krunicu za đake koji padaju godinu (neki potajno mole krunicu za đake DA PADNU godinu), ravnatelj drži dugačku propovijed o paklenom ognju profesorima koji nisu bili na nedjeljnoj misi, dnevnići se škrope svetom vodom i pale se svijeće za uspješan kraj još jedne školske godine.

ATMOSFERA U RAZREDU: Tišina (idealna za molitvu); učenici su još uvijek pod dojmom opsežnog predavanja o drugom evanđelju po Mateju pa se ne mogu koncentrirati na prijevod Novog zavjeta, ali zato je tu dobitna kombinacija od deset "Očenaša" + bonus "Zdravo, Marija" (to je ipak za one ambiciozne koji teže "trci") dok ih sa zida gleda loše naslikan Isusov portret.

TZK*: Desetominutni maraton u čast Blažene Djevice Marije i ostale plejade likova iz Biblije, svetaca itd.

VELIKI ODMOR: Nema boljeg odmora od molitve - pravac crkva, petkom bonus ispovijed, jeeee!!

NAJTEŽI PREDMET: U Božjim očima ne postoje teški predmeti, samo lijeni đaci koji će jednoga dana trpjeti paklene muke zbog takvih suludih primisli!

KAKO POPRAVITI OCJENE U ZADNJI TREN: Ispovijed, pričest, 100 "očenaša", 666 "zdravo, Marija", 10-dnevni post... pa to je otprilike to za jednu solidnu "duju".

RENESANSA

ŠKOLA: Prekrasna građevina u centru grada s pogledom na more.

ATMOSFERA U ZBORNICI: Nema profesora, nema atmosfere - dan je prekratak i prelijep za boravak u školi, sloboda i seksualna nesputanost - jel' trebate još koji razlog?

ATMOSFERA U RAZREDU: Identična atmosferi u zbornici.

TZK: Slobodno trčanje zelenim poljanama (ako ste baš vi taj idiot koji jedini dolazi na tjelesni, a ne mora!).

VELIKI ODMOR: Uvijek i svugdje.

NAJTEŽI PREDMET: ??? To ne postoji. Zapravo, crtanje. Previše je stuba do Venecije*.

KAKO POPRAVITI OCJENE U ZADNJI TREN: Imate više opcija:

1. počastiti profesore (Tko ne voli čašicu dobra vina?)

2. upisati sebi ocjene u dnevnik

3. jednostavno zamoliti profesore za prolaznu ocjenu

BAROK

ŠKOLA: Raskošno kičeno zdanje na imanju izvan grada.

ATMOSFERA U ZBORNICI: Zrak je težak i zagušljiv; neki profesori pokušavaju upisati ocjene u dnevnik, ali im smeta ravnatelj koji (opet) popravlja periku ispred ogledala cupkajući pritom svojim cipelama s visokim potpeticama.

ATMOSFERA U RAZREDU: Tišina. Tu i tamo začuje se poneki kašalj ili bolan krik uzrokovan zapinjanjem krinolinom o vrata dok se u pozadini (vjerojatno s Glazbene akademije*) čuje dramatičan zvuk orgulja.

TZK: Brzo hodanje u visokim petama s obveznom dozom pesimizma (točnije, sjeti se da ćeš s istih jednom pasti!).

VELIKI ODMOR: Postoji, ali prekratko traje i tako će brzo završiti.

NAJTEŽI PREDMET: PLU* - Bilježnica jednostavno nikad nije dovoljno ukrašena!

KAKO POPRAVITI OCJENE U ZADNJI TREN: Odustanite odmah. I tako ćete pasti godinu.

KLASICIZAM

ŠKOLA: Pristojna građevina, uredna i jednostavna.

ATMOSFERA U ZBORNICI: Radna. Ravnatelj drži predavanje o filozofiji postojanja dok ga ostali profesori sa zanimanjem slušaju ponosni na svoje sive stanice koje neumoljivo rade (ili možda ne?).

ATMOSFERA U RAZREDU: Skupina mladih, nadobudnih intelektualaca predvođena istim takvim profesorom nastoji uči u samu srž slavne " Mislim, dakle, jesam".

TZK: Partija šaha - mozak je naš najjači organ. Uglavnom.

VELIKI ODMOR: Otkrivanje smisla života uz šalicu kave u "Nade"**.

NAJTEŽI PREDMET: Svi strukovni predmeti. Ne ostavljaju dovoljno prostora razmišljanju.

KAKO POPRAVITI OCJENE U ZADNJI TREN: Kakvo je to pitanje? Pa naučiti!!

[Type text]

Martina Lučin, 2. r. slikarskog dizajna (zidna slika)

Performans povodom Međunarodnog dana nasilja nad ženama

Mjesto: Narodni Trg; Vrijeme: 25.11.2010

Tekst i fotografije: Stefani Bilić 2. a. fotografski

Pet djevojaka stajalo je nepomično na sredini trga noseći eksplisitne natpise oko vrata. Sve su bile našminkane kao da su brutalno pretučene. Tu nepomičnu sliku pratila je zvučna kulisa ženskih krikova.

Performans je izazvao različite reakcije i komentare prolaznika. Neki su u potpunosti odobravali način na koji se pokušalo upozoriti na veliki društveni problem, dok su drugi negodovali i dobacivali pogrdne komentare.

Nasilje nad ženama veliki je problem suvremenog društva. Mnogi se prave da ne znaju što im se događa u vlastitom domu ili susjedstvu. Oni koji šute, suučesnici su.

I naši su učenici bili (nijemi) promatrači perfomance.

Odrastati na moj način

Maša Borović, 2. r. kiparski dizajn

Pustite me odrastem, da raširim krila i odletim u ovaj nepoznati svijet. Ponekad sam možda glupa, naivna i previše znatiželjna, ali kako bih drukčije otkrila sav strah, nemir, kaos, uzbudenost, užurbanost, sreću, žudnju, strepnju, ljubav, mržnju, bol ovog svijeta? Kada bi mi branili da vidim sve loše stvari ovoga svijeta, kada bi me štitili od njih, kako bih ikada odrasla u snažnu osobu? A ja ne mislim da san snažna.. ja znam da sam snažna!

Zato se maknите s puta, pustite me da dišem. Možda jesam mrla, ali I ja trebam prostora. Trebam vremena. Trebam slobode. Jer moj je život novi val.

A dok ne odrastem, bar sada me pustite na miru! Da jedem sladoled zimi, da trčim u badiću po sobi, glasno pjevam u mikrofon od dezodoransa, razbijam lustere kišobranom. Pustite me da pričam kad i što želim, kome i kako želim, da vrištim od smijeha i gušim se u suzama. I nemojte me procjenjivati na osnovu svega toga.

Procjenjujte me po načinu na koji grlim kad mi prijatelj plače, na koji se smješkam kad mi pričate nešto zabavno, na koji se prišuljam iza leđa i zagrlim nekoga do koga mi je stalo, na način na koji govorim kad mislim da imam što reći.

Ne želim prestati nositi šarene boje da ne bih odudarala od gomile. Ne želim prestati biti djetinjasta...

Želim odrasti na neki svoj način, a da se ništa ne promjeni.

Volim ovu svoju malu slobodu, ovaj polet, ovaj osjećaj da je sve moguće i onaj poseban osjećaj da će određenu osobu voljeti zauvijek. Zato pustite neka traje, neka bude po mom - bar još neko vrijeme.

(D)FEFV – Međunarodni festival eksperimentalnog filma i videa

EKSPERIMENT KAO IZAZOV

U Krku je tijekom listopada održan prvi festival eksperimentalnog filma i videa. Ovaj međunarodni festival inicirao je međukulturni dijalog i donio atraktivni presjek inozemnog eksperimentalnog filmskog i video stvaralaštva. Za prvo izdanje (D)FEFV-a natječaj je raspisan početkom 2010. da bi krajem kolovoza njegova organizacija bila bogatija (nakon selekcije) za šezdesetak uradaka u rasponu od čisto vizualnih/audio istraživanja, eksperimentalnih dokumentaraca, neobičnih promo i muzičkih spotova, animacije,igranih kreacija, montirane dokumentacije performansa, pa sve do nekolicine fotografskih impresija. Na festivalu su sudjelovali autori iz Francuske, Izraela, Japana, Njemačke, Poljske, Portugala, Španjolske, Ukrajne, Velike Britanije i Hrvatske. Organizaciju prvog (D)FEFV-a potpisuje [KUL•] - Kulturno umjetnički laboratorij iz Krka.

Na festival je radove svojih učenika poslala i naša škola. Tako su, nakon selekcije, u službenu projekciju ušli radovi ovih autora:

Vini Mihanović („Nikad nisam bila kaleidoiskop“), Ivan Šušnjar („Život“), Maša Borović („Knjiški čovjek“ i „2149“), Ela Gašperov („My body is a cage“).

Mentori učenicima bili su: Svjetlana Paligorić Miše, Nikša Blajić, Vanja Škrobica i Kristijan Falak.

Iako nismo osvojili ni jednu nagradu, ipak nas raduje prolaz selekcije i javno prikazivanje filmova čiji su autori naši učenici.

Organizacioni tim festivala poziva sve autore željne sudjelovanja na drugom izdanju (D)FEFV-a, da pošalju svoje filmske/video eksperimente, zaključno s 10. kolovoza 2011.

Ivica Jakovljević, 4. r. kiparski dizajner
Mentor: Ivan Listes, prof.

Učenički filmovi u klubu Kocka

U cilju promocije filmskog stvaralaštva i naše škole, u klubu Kocka tijekom zimskih mjeseci prikazivani su kratki filmovi koje su naši učenici snimali posljednjih nekoliko godina

Obilježavanje Dana bijelog štapa

Povodom obilježavanja Dana bijelog štapa (Međunarodni dan posvećen slijepim i slabovidnim osobama), u Muzeju grada Splita prof. Jasenka Splivalo predstavila je mapu – reljef Dioklecijanove palače (i užeg dijela grada Splita).

Projekt su potpomogle humanitarne organizacije.

RAT SVIJU PROTIV SVIH. MORA LI TAKO BITI?

Marin Jakić, 2. r. grafički dizajn

[Type text]

P E T   O S O B A

Luka Poklepović, 2.a kiparski dizajner

Osoba Broj Jedan jednog jutra posadila je ružu u svom predvorju. O ruži se brinula i zalijevala je svaki dan. Ruža je bivala sve veća i ljepša. Kada je ruža dosegla vrhunac ljepote, osobi Broj Jedan ruža je dosadila. Posjekla je ružu i posadila tulipan.

Osoba Broj Dva brinula se o jednom praščiću. Hranila ga je i dala mu topao dom. Praščić je rastao i debljao se te postao veliko snažno prase. Potom ga je osoba Broj Dva ubila i pojela.

Osoba Broj Tri slala je ljude u rat ne bi li stvorili „mir“ u svijetu; pritom je na tisuće ljudi zaista pronašlo mir.

Osoba Broj Četiri radi na naftnoj bušotini i stvara pogon za mnoga vozila uništavajući pritom svijet oko sebe.

Osoba Broj Pet je ovo sve napisala.

NATJEČAJ UREDA ZA LJUDSKA PRAVA VLADE RH

Snaga je u različitosti

Evo naših kandidata za nagrade:

Marija Tangar, 4. r. fotografski dizajn

Marko Pleslić, 4. r. fotografski dizajn

Anamarija Vantić, 4. r. fotografski dizajn

Osim ovih plakata u natječaju su sudjelovali učenici: Irena Krasnić, Marija Puović, Barbara Miše, Nera Granić, Tea Filipović, Gabela Nikol, Petra Orlić (bookmarkeri, krarki sastavi, crteži, grafičke...).

A pobijedili su! Anamarija Vantić (mentorica Svjetlana Paligorić Miše) i Tea Filipović (mentor Nikola Skokandić)..

[Type text]

Marica Butina, prof.: Na pitanje

„Što je za tebe umjetnost?“

*učenici 1.a i 1.b razreda generacije 2010./2011.
odgovorili su:*

Način izražavanja gdje mogu pustiti maštu na volju.

Mia Luković

Ljepota života.

Andela Kadić

Pretapanje stvari koje vidimo, čujemo..., koje nas inspiriraju, u stihove, fotografiju...

Ena Hrabar

Kad nešto nacrtam i znam objasniti što to znači.

Joško Civadelić

To je ono što me čini sretnom i što uveseljava svijet.

Nina Markić

Nešto u čemu se mogu izraziti u mnogo boljem svijetu – u svijetu boja i mašte.

Mario Tomašević

Nešto što svaku stvar čini posebnom i ljepšom.

Ema Bonomi

Nešto neobično i lijepo.

Manuela Majić

Ono u čemu se osjećam ugodno.

Ante Polić

Bijeg iz stvarnosti.

Ana Mikelin Opara

Ono što te čini sretnjom i ljepšom.

Ana Kordić

Nešto neobično, drugačije...

Antonija Zorić

Nešto što je napravila ljudska ruka, a da ima smisla.

Matea Čobrnić

Način izražavanja koji nam uljepšava i olakšava život i čini ga zanimljivijim.

Iva Martinović

Izražavanje mojih ideja mojim stilom.

Lucija Andrea Skočić

Kad netko nešto napravi s osjećajem.

Jelena Gudelj

Način na koji se izražavam, ali kojega ne znam objasniti.

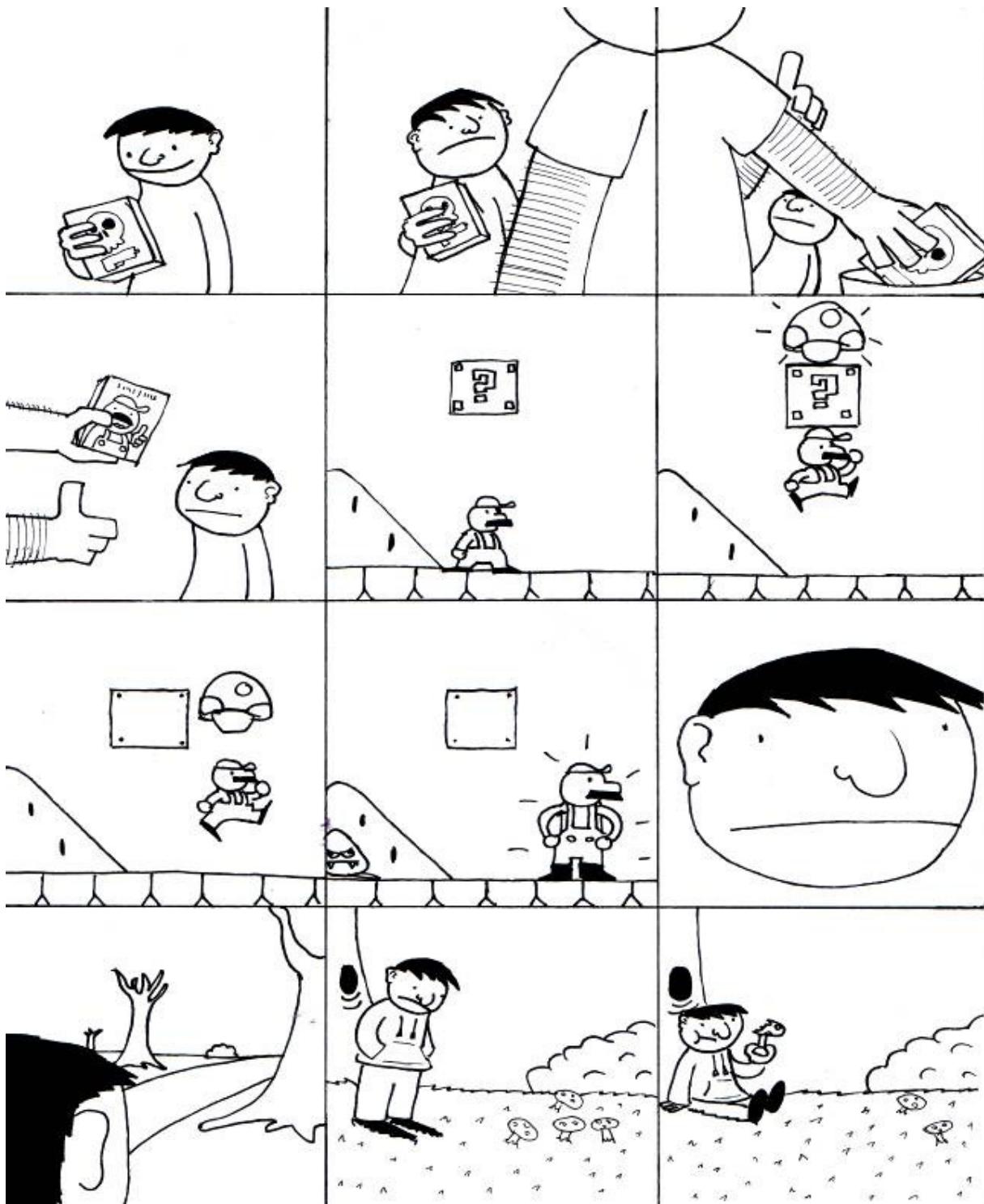
Frane Bilić

Iskazivanje sebe u različitim, donekle originalnim smjerovima kao što je pjevanje, crtanje...

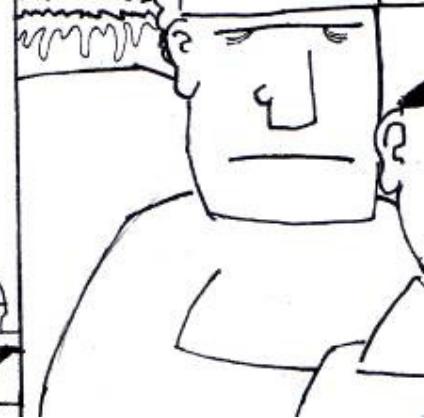
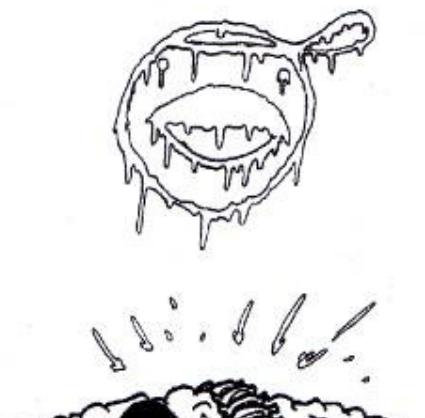
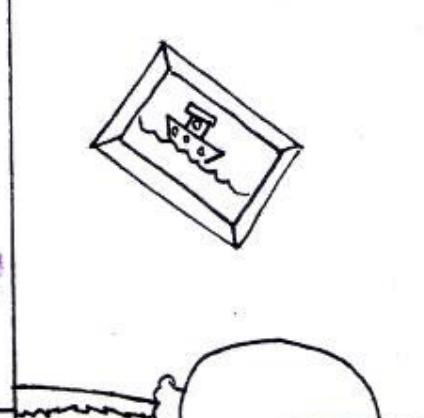
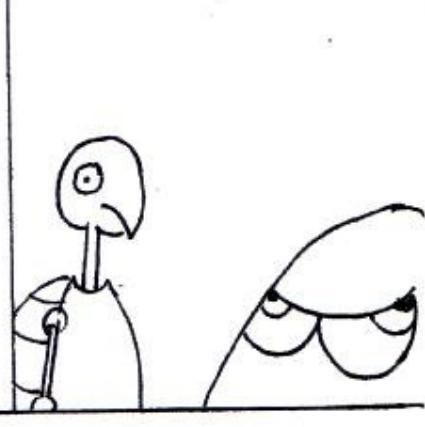
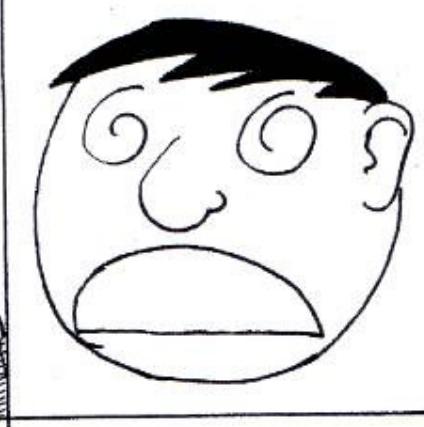
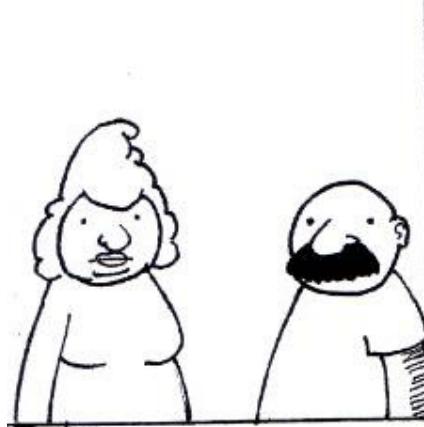
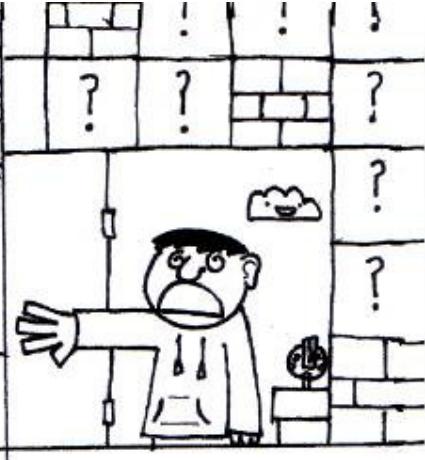
Dražen Vidić

[Type text]

[Type text]

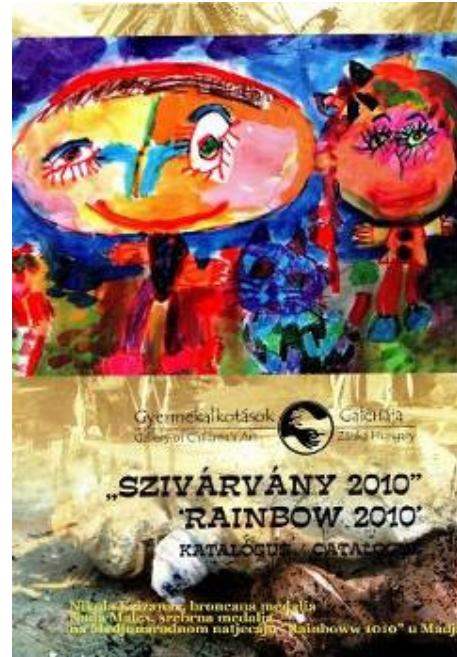
[Type text]

Mađarska: Međunarodno natjecanje pod nazivom

RAINBOW

Naši učenici
Nikola Križanac
(prošlogodišnji
maturant) i Nada
Maleš (4.
Industrijski
dizajn) osvojili
su brončanu,
odnosno srebrnu
medalju i
diplomu.
Mentorice su im
bile Svjetlana
Paligorić Miše i
Vanja Škrobica.

Diploma s medunarodnog natjecanja Rainbow

Biti svoj u izazovima svijeta

(očima jedne tinejdžerice)

Puović Marija, 2. r slikarski dizajn

Biti svoj. To svi želimo.

Misljam da je to najveći problem upravo u ovim mojim tinejdžerskim godinama.

Mi mladi, koji se tek formiramo u ličnost, trudimo se dokazati da smo posebni. Mnogi se najviše trude različitost i posebnost pokazati fizičkim izgledom. Jer što će ti osobnost bez napadnog odijevanja i šminke? Svi najprije zapaze izgled i stil, ne?

Sarkastična sam, naravno.

A kad oforme stil odijevanja (najčešće samo to jer osobnost rijetko tko ima), moraju biti u skupini ljudi koji su poput njih. Eto opet: čisti konformizam. Ni trunke individualnosti.

Kad malo bolje promislite, shvatite čemu oni teže: prolaznosti, zabavi, ugodi, trenutku.

To je jedan od razloga zbog čega dolaze u sukob sa starcima i kukaju da su neshvaćeni jer su posebni, najpametniji i

najodgovorniji (bez obzira što ocjene u školi i ponašanje tako ne govore – otkad je to vertikalna zrelosti?). Demonstriraju i viču da su oni mladi i da na njima svijet ostaje, pred njima je velika budućnost. Hm!

Zar će takvi ljudi jednoga dana imati djecu, životnog partnera, možda biti rukovodeći u poslu... Kakav će to svijet biti? Je li to jedini put odrastanja? Jesu li svi odrasli prošli ovakav put? Zar se iskustvo i znanje ne mogu stjecati na neke druge načine? Moraju li seks, droga, alkohol i nasilje biti jedina obilježja moje generacije?

Zvućim li patetično u svojoj iskrenosti?

Postaje li se poseban tek kad se iskusи sve? Nisam puritanka i ne tvrdim da mladi ne bi trebali uživati, zabavljati se i biti hedonisti. Ali ne smije im to biti temeljna životna orijentacija. Nači normalno društvo, poči negdje na kampiranje, biti raspoložen za dobru knjigu, može li se i to? To je, čini se, teže izvedivo. Lakše je kupiti bocu „Ribara“ i socijalnu colu pa će se naliti. Dobiješ isti efekt za manje kuna i vremena. Postaješ dio jata, dokazuješ se. Kome? Što dokazuješ?

Imam li zaključak?

Individualnost, posebnost, samosvojnost nije važna mojoj generaciji. Iako svi hoće biti individue, biraju kriva sredstva i načine. Važno im je biti dio ekipe. Zato respektiram prosječne koji se naizgled utapaju u vlastitoj dosadi i nezanimljivosti. Barem su ono što jesu: prednost daju knjizi, a ne boci, promišljaju smisao i traže rješenja, a u raznolikosti svijeta vide snagu i mogućnosti.

[Type text]

Kada su maturantice bile prvašice, ovo su napisale o sebi:

Eh, kakva sam ...

Mia Franić, 4.r. dizajn odjeće

Kad sam s prijateljima, kao ptica sam. Slobodna, letim s mjesta na mjesto sa svojim jatom; mnogo cvrkućem.

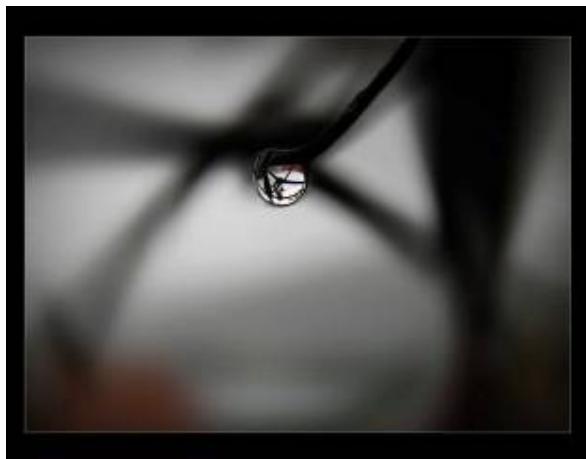
Kad sam s obitelji, mrav sam. Marljivo radim, mirna. Kad sam s obitelji i gladna, onda odnosim svoj plijen iz hladnjaka vrlo spretno i neprimjetno. Kao miš. Samo... kad me uhvate, postajem vrba. Tužna, pogrbljena.

Kad sam s momkom, onda sam pas. S umiljatim očima, uvijek željna maženja, privržena i vjerna gospodaru; dala bih život za njega.

Kad nešto želim, lisica sam. Uvijek sve unaprijed lukavo isplaniram, pa to i dobijem.

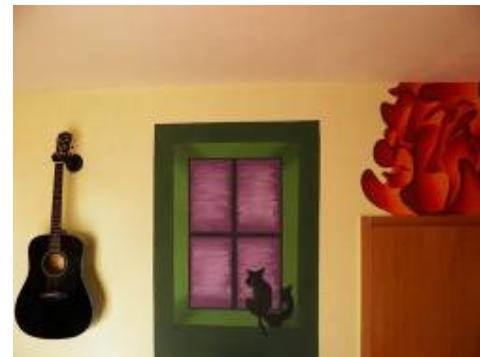
Kad izlazim van, paun sam. Mamim pogledom, živim bojama, ljepotom i posebnošću. Izgledam kao srna: srna s velikim dubokim smedim očima, tankim nogama, poletna, živahna, nevina i, dakako, s uzdignutim repićem.

Kada sam usamljena, ja sam dijete koje slaže slagalicu. Ako jedan dio nedostaje, ne posustajem, već ga tražim da popunim prazninu...

Fragile, foto Martina Lučin, 2. r. slikarski dizajn

Odarbrala Marica Butina, prof.

Martina Lučin, 2. r. slikarski dizajn (zidna slika)

(Ne)jestiva, (ne)začinjena ja

Nera Granić, 4.r. grafički dizajn

Ja sam kao hrana - svatko me doživljava drugačije.

Dok sam još bila u kolijevci, bila su svježa, tek skuhana.

Vrtić je za mene bio potpuno novi sastojak. On je dodao začina već poznatom jelu.

Prva četiri razreda osnovne škole bila su puna novih otkrića i poznanstava, bilo je tu šećera, soli, papra pa čak i currija.

Mislim da sam tijekom petog i šestog razreda bila stavljena u zamrzivač; hladnoća, tišina i samoća, tako ih se sjećam. Odleđivanje je uslijedilo tek mnogo kasnije.

Sadržaji mnogobrojnih soljenki i paprenki začinjavali su mi život. Nerijetko se uvlačeći u otvorene rane, nisu mi dozvoljavali da ih zaboravim kao mnoge prije njih. Currija je uvijek bilo previše, toliko da mi je jezik trnuo od svih zadržanih riječi koje sada više ništa ne znače.

Krajem tog objeda, koji je trajao sedam do osam godina, već sam bila dobro prožvakana, napolna probavljenja i u cijelosti zaboravljena. Kao pokvareni ostaci u dubini hladnjaka.

Nikada zapravo nisam znala kako me svi ti začini probavljaju, cijeli sam objed samo prihvaćala mišljenje onih koji su se našli za stolom.

Sada je započeo novi objed; mnogi su ga već zasladili, ali neki i začinili gadnim sastojcima.

Sve začine uvijek doživljavam kao ključne dijelove za bolji okus života. Nadam se da će uz njihovu pomoć jednom postati kulinarsko remek-djelo.

Daria Margeta, 2. r. grafički dizajn: Bookmarker

[Type text]

Andrea Pavešković IV

Usporedbe dvaju filmova:

Nepetrarkistička ljubav

Odabrala Marica Butina, prof.

Anđela Leskur, 3.b slikarski dizajner

Titanic, velebni naziv još velebnijeg broda, na ne baš toliko velebnom putovanju. Naizgled. Četiri dana bio je utočište za dvoje ljudi iz različitih društvenih slojeva, nesvesnih što će donijeti sutra, nesvesnih što će donijeti ljubav.

Rane šezdesete, Brokeback planina. Najobičniji dan za čuvanje ovaca pretvoren u prvi dan dvadesetogodišnje ljubavi između dvojice kauboja.

A mislili su kako je to 'samo' još jedan brod, 'samo' još jedna planina. Amorove strelice očito ne biraju ni mjesto, ni vrijeme, a ni osobe. Zatočeni u vremenu i prostoru, u borbi s vremenom i prostorom, nisu željeli da osjećaji nestanu, htjeli su jedno drugo. Skriveni od svih bili su sretni. Skriveni od zakona, izrugivanja, od muževa i majki, jer znali su da ono između njih nije dozvoljeno: bilo je drugačije.

Moguće je da Rose i Jack nisu htjeli vidjeti taj tada još slavni Kip slobode, niti su se Jack i Ennis htjeli maknuti s Brokebacka jer bi to značilo još problema i skrivanja. Jedno je sigurno. Sudbina je prokleta. Bila to skupina primitivnih manjaka ili santa leda, ove dvije priče u srži su imale zapisan nesretan kraj.

Početkom 20-og stoljeća jedna dama 's pedigreeom' nikako ne bi uspjela ostati s mladićem koji jedva zaraduje crtajući, niti

bi taj isti mladić došao do čamca za spašavanje samo zato što nije uglađeni bogataš višeg sloja. A niti bi šezdesetih godina dvadesetog stoljeća dva zaljubljena kauboja opstala u jednoj tako primitivnoj američkoj sredini a da nekome ne ode glava.

Ili je ljubav prokleta? Kako može imati toliko loš osjećaj za vrijeme?

Ali opet, tko kaže da bi ove dvije priče opstale u današnjem vremenu? Uvijek će postojati nekakva 'santa leda' ili 'primitivac' koji će se naći na krivom mjestu u krivo vrijeme. Stoga zašto optuživati vrijeme ili društvo?

Ipak, zar ne bi svatko trebao imati pravo na ljubav? Zar ne bi svatko trebao imati pravo na 'čamac' kada brod tone i ne trpjeti 'šake društva'? Kako bi bilo kad bi se stogodišnja Rose pogledavši svoj goli crtež sjetila svog muža koji je umro prije dvije godine od starosti, a ne prije osamdeset godina od hladnoće u morima Atlantskog oceana? Ili kad bi Ennis zagrlivši Jackovu jaketu pomislio na svog 'bliskog' prijatelja koji je još uvijek s njim, a ne pretučen do smrti jer je volio krivu osobu? Da, to ne bi bilo nešto što se zove život. Budućnost je puna posljedica.

Blago Petrarki. A mislio je da je on strašno nesretan. Neka ovo pročita.

Biti ili ne biti – pitanje je sad

Karlo Jović, 3.b industrijski dizajn

Čovjek je stvoren za rad, uživanje, ljubav... ali je stvoren i kako bi razmišljao i pazio na svoje postupke. Avioni, automobili, brodovi... strojevi su napravljeni kako bi služili čovjeku, koriste se u dobre svrhe.

Jedriti plavetnilom brzinom munje – obojica su isto pokušali. Pokazati svijetu što znači moći brzine ...

Brod koji je bio 'nepotopiv' – potonuo je; avion koji se vinuo visoko u visine – nisko je pao. To se davno dogodilo s Titanicom i Top Gunom. Dva velika izuma čovječanstva zbog neispravnih odluka njihovih kapetana mnoge su stajali života.

Ljubiti se na provi broda s laganim udarima povjetarca u obraze sve dok se ne zacrvene, dok sunce zalazi i žuta se miješa s plavom... Otići s prijateljima na večeru, doseći nedosegnuto... To je nešto neprocjenjivo. Ali život je nepredvidljiv; uvijek će se naći nešto na putu, bila to santa leda ili avionski ispuh, što će nas zbog nepomišljenog postupka pretvoriti u nemoćno zrno pijeska. Pretvoriti nas u običnu kap vode u slapu koji iza sebe ostavlja teške posljedice. Usmrtili najboljeg prijatelja neposluhom ili zbog prevelike brzine potopiti brodske putnike ...

Vrijedi li umrijeti za ono što volimo?

ANNABEL LEE

Edgar Allan Poe

PRIJE MNOGO
GDJE I MNOGO
GDJE GODINA
U CARSTVU KRAJ
MORA TO BI
DJЕVA JE ŽIVJE
CA KOJU SU ZVALI
(ME NOM ANNABEL
LEE, TEK S JEDNOM)
JE ŽIVJELA MISLIV
DA VOLI, I DA SE VO
LIMO MI. / BIO SAM
OJETE I BILA JE OJ
JETE - U CARSTVU
KRAJ MORA TO B)
- AL VIŠE NO LJUBA
VLJU MI SMO SE LJU
BILI, JA I ANNABEL
LEE - I ZBOG TOGA NE
BESKI KRILATI SERAFI
BILI SU ŽAVIDNI. / I TO JE
RAZLOG, ŠTO JEDNOM DA
VNO-U CARSTVU KRAJ MORA
TO BI-VJETAR SE SPUST
IZ OBLAKA, NOCU, SLEDIVSI MOJO
ANNABEL LEE. I DOSLI SU PLEMENI
NITI RODACI HJENI, MENI JE OTEL
DA JE ZATVORE U GROBNICU TAMNU
U TOM CARSTVU ŠTO KRAJ MORA B)
ŽAVIDJELI SU NAM ANDELI S NEBА
- NI UPOLA SRETNI KO M-DA! TO JE RA
ZLOG (KAO ŠTO ZNAJU U TOM CARSTVU
KRAJ MORA SVI), ŠTO NOCU JE VJETAR
IZ OBLAKA DOSO I SLEDIO ANNABEL LEE.
AL LJUBAV NAM BILA JE JACA OD LJU
BAVI MOGIH ŠTO SU STARII BILI NEG
MI-I MUDRIJI MNOGO NEG MI-I NITI
ANDELI, GORE NA NEBU - NI PODMORSKI
DEMONI ZLI NE MOGU MI RAZDVOJITI
DUŠU OD DUŠE LIJEPE ANNABEL LEE
JER MI NE BLJESNE MJESEC DA SNE NE
DONESSE O LIJEPOJ ANNABEL LEE, KADA
ZVIJEZDE SE STVORE, VIDIM KAKO GORE TEK OCI
ANNABEL LEE TAKO LEŽIM PORED SVOJE DRA
GE DO ZORE SVOJE DRAGE - DRAGE - ŽIVOTA I MILA
DE, U HJEZ'NOJ GROBNICI UZ MORE, U NJE
NU GROBU UZ SUMNO MORE.

Tea Filipović, 4. r. grafički dizajn: „Annabel Lee“ (ideogram)

Mentorica: Ivana Jurić, prof.

MJESEC KNJIGE

Zajednička kreativna radionica na nastavi hrvatskoga jezika. Sudjelovali učenici 2. a
Radionicu vodile prof. Marica Butina i Vanja Škrobica

DANAS Umjetnik
ŠAMARIMA Ravno
U 200 ljudi
Gospodo Dajmo jointa
materi da vrisne
Zadovoljna
grad SPLIT
OTVORENO bira 'Mafija'
bez pištolja

IVAN MADIĆ
FRANKO SEKUL II.A.

sam Istraživač Danas ide koracima
rimskoga sportaša za Izazov
Ne može svjetlost
život pozvati ključanice dobrim
vremenom Had SE optimizmom obrnutih
vožnja Otvori TELEVIZIJA
revolucija nam treba
postati Uježbanje U Hrvatskoj
zatvorenici privatnog MIŠLJENJA
vole naplatiti stravičnu PAMET.

Nera Granić, 4. r. grafički dizajn, ilustracija
pjesme „Ručak siromaha“
Mentorica Ivana Jurić, prof.

„Čuvajmo planet – Svi protiv klimatskih promjena“

Španjolska nevladina udruga Mir i suradnja (**Paz y Cooperación**) uz podršku Ministarstva vanjskih poslova i Ministarstva obrazovanja i znanosti Kraljevine Španjolske raspisala je natječaj za dodjelu međunarodne školske nagrade posvećene borbi protiv klimatskih promjena. Natječaj je bio namijenjen učenicima i nastavnicima, a podijeljen je u šest tematskih kategorija. Među najboljima bio je i rad „Voda“ (grafička mapa + poezija). Mapu je izradila Tea Jurišić, a poeziju je na engleski prevela Dora Derado. Mentor učenici bio je Nikola Skokandić, prof.

Professeur et moi

Dora Derado, 4. r slikarski dizajn

„S velikim veseljem poklanjamo permanentnu izložbu i art spotove PET/CT centru Poliklinike Medikol u Splitu kako bismo pomogli u oplemenjivanju prostora i pacijentima pružali što humanije i toplije okruženje među artefaktima Škole likovnih umjetnosti. Izložba nosi naziv Professeur et Moi, Profesor i ja, jer tajna se nalazi u spoju iskustva i mladog talenta, kao što i uspjeh liječenja nerijetko ovisi o odnosu liječnika, medicinskog osoblja i pacijenta.“ Ovo je bio uvodni govor prof. Branka Šegvića (voditelja projekta izložbe i autora art spotova) koja u potpunosti opisuje cilj izložbe.

Ova suradnja Dijagnostičkog PET/CT centra (poliklinika Medikol) i Škole likovnih umjetnosti izazvala je uzdahe svih prisutnih.

Organizacija izložbe trajala je više mjeseci, a otvorena je 19. lipnja. Doprinos izložbi dala je humanitarna udruga za resocijalizaciju bivših ovisnika i pomoći marginaliziranim osobama ANST opremanjem radova učenika i fotograf Josip Zarda. Domjenak su omogućili restoran Arkada, Tommy d.o.o. i pekara Babić. Gosti na izložbi su bili Goran Karan, Ženska klapa „Lučac“, Vokalisti Salone te KUDŽ Filip Dević.

Sveukupna atmosfera izložbe bila je ugodna, opuštena i prijateljska. Na ulazu su svakog posjetitelja dočekale dvije članice KUDŽ-a Filip Dević držeći u rukama košare pune fritula, a u prizemlju su bili izloženi radovi učenika i profesora. Nakon kratkog govora voditelja projekta prof. Branka Šegvića, ravnatelja ŠLU Mladena Bilankova te voditelja PET/CT centra u Splitu Darija Radovića, izložba je službeno otvorena. Ovaj ugodaj donekle prikazuje video:

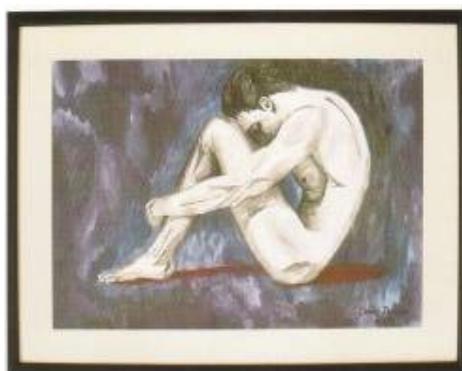
<http://www.youtube.com/watch?v=QR-YJAZKv6s>

Dajana Džajo
(dekoracija u staklu)

Mentorica:
Dubravka
Bodulić, prof.

Dora Derado (tempera + tuš),

Mentor
Marko
Amižić

[Type text]

PJESMA SLIKA

Josipa Lisac: „Danas sam luda“

Odabrala Marica Butina, prof.

NE ZNAM GDJE SAM
SVETE PRICE NE ZNAM STO BIH
NE GOVORI NIŠTA VIŠE NE PRICAJU
DAT ĆU OPET SVE ŽE
ŠTO TREBA BIT ĆU SLATKA BIT
OPASNA SAM
VIŠE SAM BILJE
NE PROGAMAJ
NE VIŠE NE ČAM
SUTRA ĆU OPET
RUGNEME
RAZDIRU ME DA SPALJAM
NEKE ČUDNE STVARI PUNJE
MJESEC ZBRKA TUŽNA ALI
UGLAVI BOLJE
BIT ĆE TEBE
DAJ PUSTI ME DA SANJAM
OPET BITI ONA
SNAŽNA
ĆU OPET
SAMO PUSTI
ME DA PROĐE
DALA NE PROGAMAJ
NE VIŠE DAJ PUSTI
SAM LUDA DANAS SAM LUDA
NE ZNAM
ŠTO HOĆU
DANAS SAM
LUDA ŽELIM
SAMOCU!
SAMO PUSTI
ME DA PROĐE

SPOLNO ODGOVORNO PANAŠANJE I PREVENCIJA NASILJA

Predavanje u školi 3. 12. 2010.

Predavanje za učenike drugih razreda održao je dr sc Dubravko Lupušić, dr. med.

Vilma Benković, 3. r. grafički dizajn: Šutnja (ni)je zlato

Filmska rubrika

Filmovi su hladni, ali pouzdani prijatelji

Anamarija Kosor, 2. r. fotografski dizajn

Ne postoji ljepša umjetnost od filmske. Različiti žanrovi, a svaki je poseban, poučan i zanimljiv.

Ulaskom u filmsku priču, osjetiš ljubav, sreću, tugu, dramatičnost, zlo, prijateljstvo, vjeru... Mašta režisera poručuje da je (barem na filmu!) sve moguće.

Najviše volim filmove koji u ljudima bude humanost i nadu u bolje sutra. Pokazujući da se ljudska civilizacija može promjeniti nabolje, pokazuju da smo jedinstvena stvorena. Jedan od filmova koji mi je uvijek drago iznova pogledati je „Legenda o jeseni“. Osim što u filmu glumi zgodni Brad Pitt, sama težina priče i način na koji je ispričana su jedinstveni. To je priča o bratstvu, ljubavi, herojstvu, izdaji, borbi, vjeri... Potvrđuje da se neke veze, koje kroz život ostvariš, nikad se ne prekidaju. Bratska ljubav nadmašuje sve, čak i sami život pa su heroji u ovom filmu stavili i svoj život na kocku.

U filmu je prikazana jaka veza između čovjeka i prirode: „Kad jednom čovjek i životinja međusobno prolju krv, oni će ostati zauvijek povezani“. Film nam probližava jedinstven život, religiju u drukčijim povjesnim razdobljima.

Iako svi smatraju knjige zanimljivijima i kvalitetnijima od filmova, mnogo je prednosti koje nudi film. Važna je ta njegova socijalna uloga: podeš s društvom u kino i pogledaš dobar film, a usput se zabaviš.

*Akt, Kristina Kačunić, 4.r.kiparski dizajner
Mentor: Ivan Listeš, prof.*

Ivana Niolin, 4. r. grafički dizajn
Mentorica: Ivana Jurić, prof.

[Type text]

„Pjesma o kuji“, ilustracija Emilije Budimir, 4. r.
slikarski dizajner
Odabrala Marica Butina, prof.

[Type text]

Kažu da je teško biti gay. Kako je tek biti asekualan?

**Na satu etike (2. razredi): OKRUGLI STOL,
RASPRAVIŠTE**

Što mislite o gay paradama?

L.: Mislim da je parada nepotrebna.

M.: Postoje učinkovitiji načine kako se izboriti za neka prava.

S: Gay parade rade one skupine koje misle da nisu prihvaćene.

Z : Ali ako se na gay turizmu u Dubrovniku i Hvaru može zaraditi, onda to dopuštamo. Svi smo pomalo licemjeri.

Mijenja li se situacija nakon gay parade? Imaju li gay parovi bolji status? I je li društvena zajednica poslje parade tolerantnija?

L.: U Zagrebu su ih tukli pepeljarama i drugim stvarima... Situacija je ista. Netolerancija ostaje.

N.: Oni to rade da ih javnost prepozna kao skupinu, da naglase neki svoj problem.

A.: Svoje probleme, političke i svake druge, mogu rješavat na drugi način.

F.: Treba djelovat prema zakonima, a ako zakoni nisu dobri, pokušat ih mijenjati u Saboru, a ne na ulici.

Treba li dopustiti gay parovima da imaju djecu, da ih posvajaju?

L.: To bi trebalo strogo provjeriti. Centar za socijalni rad, liječnici, psiholozi i drugi trebali bi donijeti procjenu. Osobno, ne bih to dopustila.

A.: Ne znači da bi djetetu manjkalo ljubavi u takvoj obitelji. Problem je kako odrediti tko ima ulogu mame, a tko tate.

R.: Znači li to da muška gay zajednica može isključivo odgojiti muško gay dijete? A što je sa ženskom djecom?

S.: Kako će dijete biti odgojeno ovisi o tome kakav je čovjek, a ne kakva mu je gay orijentacija.

D.: A što ako dijete odgajaju baka i djed?

Hoće li djeca u gay zajednici biti odgojeno kao gay?

M.: Ne! Jer kad bi to bilo točno, onda u hetero zajednicu ne bi izraslo dijete s gay orijentacijom, već isključivo hetero.

Mislite li da su gay zajednice sklonije nasilju?

B.: Nasilja ima i u hetero zajednicama.

Što mislite o gay ljudima koji žive dvostruki život: jedan je onakav kakav zajednica prihvata, a tajno žive drugi život?

Kako biste se odnosili prema prijatelju/prijateljici da vam kaže da je gay?

L.: Prihvatića bih je. Tko zna kako bi se obitelj ponašala, ja bih zadržala prijateljstvo. Pokušala bih ublažiti pritisak zajednice kroz koje bi prolazila. Nitko od nas ne može biti kriv za svoju orijentaciju...

B.: Ja bih savjetovala da priča sa svojima, da se uspostavi tolerancija... teško je kad te roditelj ne prihvata onakvog kakav si...

Može li netko „krenuti“ u gay orijentaciju ako su roditelji nasilni, npr. ako je otac alkoholičar, ako vrši nasilje u obitelji, hoće li sin postati „mekan“?

L.: Ma ne...

B.: U nas vladaju stereotipi i predrasude...

S.: Možda bi to bio bunt... Mladi vole eksperimentirati u mnogim stvarima, ali to ne znači da će biti gay...

R.: Može muško dijete ostati rano bez oca i ako ga odgaja fancy mama... možda je moguće...

Mislite li da tzv. lijeve stranke imaju više tolerancije i manje predrasude prema gay skupinama?

A.: Desne stranke su svugdje konzervativnije. To se vidjelo na gay paradi u Zagrebu. Neke navijačke skupine, neke podkulturne skupine su vrlo glasne.

Kako to da gay orijentacije često vezujemo uz tzv. stiliste, modne gurue...?

R.: Možda je obrnuto, prije su gay, pa onda stilisti... Danas je kao moderno biti gay. U antičkoj Grčkoj je to bilo prirodno.

A.: Stvar se mijenja s kršćanstvom. Slažemo se da to nije bolest. I američka vojska nastoji promijeniti zakon po kojem gay osobe mogu ući u vojsku i ne skrivati svoju orijentaciju.

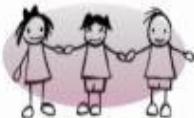
S.: Asekualaca je 1% ljudi na svijetu. To je težak život.

A.: Možda je i Tesla bio takav.

Jedan naslov, a dvije školske zadaćnice

„Moglo bi bit da je lakše umrit, nego judima reć: oprosti.“

Gibonni

1.

Ante Rogulj, 2.a grafički dizajner

Mrzim kada nekoga povrijedim... Mrzim taj grozni osjećaj knedle u grlu, knedlu koju ne mogu progutati, nego samo povratiti. Osjećaj neugodne tišine, napetost, manjak komunikacije. Svi ti grozni osjećaji mogu se prekinuti jednim postupkom: skupiti hrabrosti i jednostavno reći „oprosti“.

Ali te dvije riječi „jednostavno“ i „oprosti“ ne slažu se baš najbolje. One su kao magneti istog pola, odbijaju se jedan od drugoga. Tražiti oprost znači progutati ponos i priznati da nismo u pravu, da smo pogriješili. To znači gledati u hladne, prodorne oči nekoga tko te ne može gledati, nekoga koga si povrijedio. Za to treba hrabrosti i osjećaj grižnje savjesti. Nema ničeg goreg od osjećaja krivice; živjeti s tim osjećajem iz dana u dan, do kraja života.

Zamisli ovo: povrijedio si najboljeg prijatelja i peče te savjest, a ne možeš skupiti hrabrosti da ga moliš za oprost. I tako prolaze godine, a ti ništa. Nastaviš sa životom, susbijajući tu groznu vatrku koja ti prži um i ozljeđuje dušu, koja ti polako oduzima razum. Ti znaš lijek, ali ga ne koristиш. Ti se samo praviš kao da se ništa nije dogodilo. A kada napokon skupiš hrabrost da napokon moliš za oprost, ti si star, nemoćan i kao ranjeni pas s pognutom glavom ideš moliti da taj grozni plamen krivnje ugasiš. I tada ga vidiš. Svoga prijatelja u drvenom kovčegu nose ljudi odjeveni u crno da napokon nađe svoj mir. A ti? Što je s tvojim mirom? Ne, tvoj mir neće doći, onaj plamen preraste u nezaustavljivu bukinju, a prilika da je ugasiš je nestala. I tada moliš za smrt, tada će valjda biti lakše.

Zato je najbolje ne čekati. Nešto što traje kratko obnovit će nešto što može trajati vječno.

2. Marija Puović, 2.b slikarski dizajner

Ja sam promatrač. Promatram ljude. Mi ljudi smo najfascinantnija i najkomplikiranija bića.

Ljudi su poput vremena, bježe i više se ne vraćaju. A ja ostajem, promatram. Promatram njihove svade, njihov prkos i ružne riječi koje bodu više od oštice mača.

Patetika, riječi cete. A tu je sažeta sva istina međuljudskih odnosa. Znam jer sam i sama takva. Riječ „oprosti“ nije samo riječ, to znači poklenuti pred nekim i priznati svoju grešku. Pokazati da nisi u pravu i nastojati povratiti nekadašnji odnos. Prijeći preko ponosa i priznati. Jedna riječ, a toliko odricanja, golemo značenje.

Koliko smo samo puta zastali i pokušali to izustiti? Ali nismo, nego smo samo stajali. Znate, stajanje je najgore. Hoćeš, ali ne možeš. Znaš da moraš, a ne možeš.

Koliko sam samo ljudi izgubila zbog toga. Prijateljstava, dobrih osoba i poznanika. Reći da mi je žao, to ne mogu. Reći da se ispričavam, nema smisla. Zato stojim i promatram. Ljudi su oko mene, dio kolektiva, ali ja tu ne spadam. Idem kroz svijet sjedeći i promatrajući. Nemam potrebu za ostvarivanjem dubljih odnosa s ljudima jer to je ograničenog roka trajanja. Baš tako, sve ima svoj rok trajanja. I prijateljstva, veze, pa čak i površna poznanstva. Zato treba promatrati, upijati oko sebe – riječi, poglede, kretnje... Tumačiti sve oko sebe, biti oprezan. Jer i nesvesno možete povrijediti neku osobu. A onda zažalite i nema povratka. Svađa, pritom mislim na onu kobnu, veliku svadu, konačnost je međuljudskih odnosa. Nikad se više ne možete vratiti na staro, na ono što ste imali prije.

Na kraju ostariš i sjetiš se toga, shvatiš koja je to bila glupost. Shvatiš da je život tako kratak i slabašan, da je svaka svađa bezazlena. Da treba oprostiti i zaboraviti. No, dok to shvatiš, bude kasno. Prekasno. Neki čak i ne shvate, ne shvate nikad. A čemu svađu nositi sa sobom u grob? Ničemu to ne vodi, razdvajanje i mržnja se produbljuju sve dok ne postanu tako veliki da i smrt ne predstavlja ono konačno.

Zato se želim ispričati svima koje sam povrijedila svojim postupcima. Ispričavam se sastavkom jer znam da im on nikad neće pasti u ruke.

Možda jednog dana i budem imala dovoljno hrabrosti ispričati im se. Ovako sam barem olakšala dušu. Barem malo.

Lijevo: Jaslice u školi 2010. Autor Miroslav Radeljak, prof..

Portret moje obitelji

Maša Borović, 2.a kiparski dizajn

Njeno ime je Izgubljena. Izgubljena u vremenu, prostoru, svojim mislima, vrtlogu osjećaja i dogadaja. Ona se često smije s vama i vi se često smijete s njom. Svijet je njeni igralište.

U kutu svoje sobe ima jedan mali kofer koji jedva čeka spakirati. Ona je mlada, ali joj treba prostora i zato ide, odlazi... U vlastitim mislima korača malim ulicama otkrivajući veliki svijet.

Tu je i vrlo važna osoba u njenom životu, njeni majka Zabavna. Ona se jako trudi biti dobra majka. Baš je sinoć pekla kolačice, ali zapravo je zabunom ispekla

kalupe za kolačice. Izgubljena je voli baš takvu kakva jest!

A njezin otac je Smiješni. Sve ih zabavlja i nikada ga nije briga što drugi misle o njemu. Često pravi budalu od sebe na javnom mjestu. I hrče! Jako glasno...

Njezin brat zove se Zaboravni. Svakog dana kada krene u školu zaboravi ponijeti torbu sa sobom.

Oni zauzimaju jedno posebno mjesto u životu Izgubljene. Ona njih ne voli... Ona ih obožava!

Lijevo: Zdravka Damjanović. 4. r. grafički dizajn: ilustracija pjesme „Ručak siromaha“ Odabrala: Ivana Jurić, prof.

Dolje: Irena Krasnić, 3. r. grafički dizajn

Mentor: Nikola Skokandić, prof.

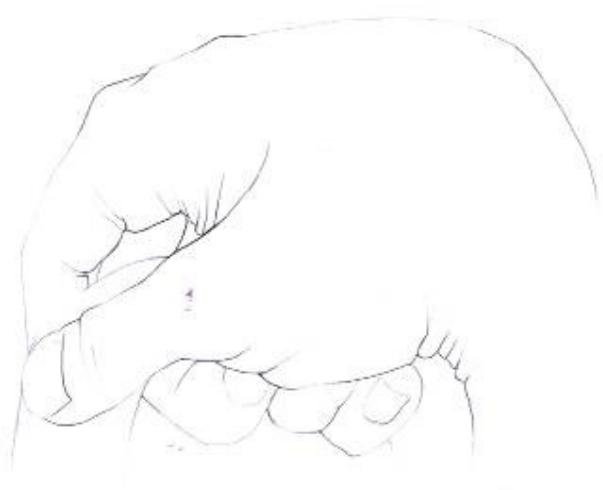

[Type text]

Ana Leko, 4. A dozajn odjeće: „Gavran“, E.A. Poe

Mentor: Ivana Jurić, prof.

Oda ruci

Nera Granić, 4. r. grafički dizajn

Mentorica: Svjetlana Paligorić Miše

[Type text]

Nicol Gabela, 4. r. grafički dizajn

Mentor: Nikola Skokandić, prof.

[Type text]